

«Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα». Ήταν 4.56, ξημερώματα 21 Ιουλίου 1969, ώρα Ελλάδας, λίγο πριν από τις δέκα τη νύχτα, 20 Ιουλίου, ώρα Ανατολικής Αμερικής, όταν ο αστροναύτης Νιλ Άρμστρονγκ πρόφερε αυτά τα λόγια. Μόλις είχε κάνει ένα βήμα πάνω στο έδαφος της Σελήνης. Με κομμένη την ανάσα, η ανθρωπότητα παρακολουθούσε, καρφωμένη μπροστά στις τηλεοράσεις. Λίγο αργότερα, τα βήματα έγιναν παιχνίδι, πηδήματα και σκέρτσος, καθώς η βαρύτητα εκεί ισοδυναμεί με το ένα έκτο της γήινης.

Στις 18 Μαρτίου 1965, ο Σοβιετικός κοσμοναύτης Αλεξέι Λεόνοφ βγήκε έναν μικρό περίπατο στο διάστημα. Ένας «ομφάλιος λώρος» τον ένωνε με το διαστημόπλοιο. Αποδείχτηκε πως ο περίπατος στο διάστημα είναι εφικτός. Τον Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου, ο πλοίαρχος του αμερικανικού ναυτικού Ουόλτερ Σίρα οδήγησε το διαστημόπλοιο «Τζέμινι 6» σε απόσταση τριάντα εκατοστών του μέτρου από το «Τζέμινι 7». Αποδείχτηκε πως η συνάντηση στο διάστημα είναι εφικτή. Τα επιτεύγματα αυτά ήταν ο πρόλογος για μια νέα, πιο παράτολμη ενέργεια: Την κατάκτηση της Σελήνης. Πρώτα, έπρεπε να λυθεί το πρόβλημα των καυσίμων για την κάλυψη της απόστασης.

Για να πάει ένα διαστημόπλοιο στη Σελήνη (386.000 χλμ.), να προσσεληνωθεί και μπορέσει να φύγει από εκεί και να επιστρέψει στη Γη, πρέπει να ζυγίζει 5.000 με 7.000 τόνους. Τα πράγματα είναι διαφορετικά, αν εκτοξευτεί μόνο μια φορά, φτάσει στη Σελήνη κι αποστείλει άλλο όχημα, το οποίο θα πάει και θα επιστρέψει. Αν, μάλιστα, ανεφοδιαστεί με καύσιμα στο δρόμο, η κατάσταση απλουστεύεται ακόμη περισσότερο. Αυτό και έγινε. Ο πανίσχυρος πύραυλος «Κρόνος 5» εκτοξεύτηκε για πρώτη φορά από το Διαστημικό Κέντρο Κένεντι, στις 9 Νοεμβρίου 1967. Μετέφερε το μη επανδρωμένο διαστημόπλοιο «Απόλλων 4», το οποίο εκτέλεσε με επιτυχία το ταξίδι «Γη – Σελήνη μετ' επιστροφής». Ένα χρόνο αργότερα, στις 21 Δεκεμβρίου 1968, εκτοξεύτηκε το «Απόλλων 8». Επέστρεψε στις 27 του ίδιου μήνα. Το ταξίδι του ήταν η πρώτη επανδρωμένη πτήση γύρω από τη Σελήνη. Με το «Απόλλων 9» δοκιμάστηκε επανδρωμένη πτήση της σεληνακάτου σε τροχιά γύρω από τη Γη. Με το «Απόλλων 10», η σεληνακάτος δοκιμάστηκε σε τροχιά γύρω από τη Σελήνη: Κατέβηκε ως τα 14,5 χλμ. πάνω από το έδαφος της και ξαναγύρισε στο διαστημόπλοιο. Η ώρα του «Απόλλων 11» είχε φτάσει. Εκτοξεύτηκε στις 16 Ιουλίου 1969. Κυβερνήτης του ο Μάικ Κόλινς. Συνεπιβάτες του, ο Νιλ Άρμστρονγκ και ο Έντουιν Όλντριν. Στις 20 Ιουλίου, το διαστημόπλοιο έφτασε στο νοητό σημείο, όπου είχε δοθεί το ραντεβού με την Ιστορία. Με κάποια ζήλια, ο Κόλινς έβλεπε τους δυο άλλους να μπαίνουν στον «Αετό», τη σεληνακάτος, που θα τους μετέφερε στο φεγγάρι.

Ο «Αετός» αποκολλήθηκε από το διαστημόπλοιο. Ένα τυφλό ηλεκτρονικό σύστημα τον οδηγούσε στον προορισμό του. Οι δυο κοσμοναύτες τρόμαξαν: Ο «Αετός» πήγαινε ίσια στα

βάθη ενός κρατήρα γεμάτου βράχια. Θα διαλυόταν. Μόλις που πρόλαβαν να αρπάξουν το χειριστήριο και να τον οδηγήσουν σε σίγουρο μέρος. Η σεληνάκατος προσεδάφιστηκε απαλά. Οι κοσμοναύτες κοιτούσαν από τα φινιστρίνια το άγνωστο τοπίο. Έμειναν μέσα στον προσεδαφισμένο «Αετό» γεμάτες έξι ώρες.

Επιτέλους, η πόρτα άνοιξε. Μια ανεμόσκαλα με εννιά σκαλοπάτια οδηγούσε στο έδαφος του φεγγαριού. Ο Νιλ Άρμστρονγκ τα κατέβηκε διστακτικά. Ήταν 21 Ιουλίου 1969, 4.56 ώρα Ελλάδας, όταν πάτησε στο φεγγάρι. Έκανε ένα βήμα. Ένα μικρό βήμα για τον άνθρωπο, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα. Ο Έντουιν Όλντριν τον ακολούθησε, 19 λεπτά αργότερα. Δούλεψαν δυο ώρες μαζεύοντας πετρώματα και τοποθετώντας επιστημονικά όργανα. Εικοσιμία ώρες μετά την προσσελήνωσή του, ο «Αετός» άφηγε το φεγγάρι και συναντούσε το διαστημόπλοιο. Η επιστροφή του «Απόλλων 11» στη Γη ήταν αποθέωση. Πάνω στο φεγγάρι, μια αμερικανική σημαία θύμιζε την αποστολή. Και μια επιγραφή: «Ήρθαμε ειρηνικά για όλη την ανθρωπότητα».

(protagon, 29.8.2012)